

Arrest

nr. 53 527 van 21 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 24 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2010.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent Armeens staatsburger en afkomstig uit Yeraskhanhun in de provincie Armavir in Armenië. In 2007 wordt u sympathisant van de partij Dashnaksutyun (HHD). Voor deze partij zet u zich in als promotiemedewerker en nam u deel aan de demonstraties van februari-maart 2008 in de nasleep van de presidentsverkiezingen van dat jaar. Naar aanleiding van deze demonstraties, organiseert u het transport van demonstranten uit uw woonplaats Yeraskhanhun en Echmiatsin naar Yerevan. Dat doet u op vraag van Sasun Mikaelyan, op dat moment een vooraanstaand lid van uw partij.

Op 8 of 9 maart 2008 worden een aantal van de demonstranten uit uw dorp opgepakt door de politie van Yerevan-Centrum. Als u te horen krijgt dat ze ook naar u op zoek zijn, besluit u te vluchten naar R. H., de oom van uw moeder, in Kirovakan.

Na een half jaar, in september 2008, verklikt iemand – u weet niet wie – uw schuilplaats aan de politie, waarop u naar Gorki in Rusland vlucht. U duikt er anderhalf jaar onder bij uw tante J.K.

In december 2009 rond oudjaar keert u terug naar uw dorp Yeraskhanhun in Armenië omdat de situatie gekalmeerd was. Op 3 januari 2010 vertelt iemand – u weet niet wie – de politie dat u terug in het land bent. Twee politieagenten komen u die dag ophalen maar u slaagt erin te vluchten naar uw tante Ararat Karapetyan in Yerevan, waar u tot uw vertrek op 5 februari 2010 onderduikt.

U verklaart bang te zijn gearresteerd te worden door de politie van Yerevan wegens uw deelname aan de betogingen van februari-maart 2008. U vreest ook vergeldingsmaatregelen van Sasun Mikaelyan (die sinds 12 maart 2008 in de gevangenis zit) omdat die beweert dat u hem verraden heeft. U verlaat Armenië op 5 februari 2010 via de luchthaven van Zvartnots. Na een tussenlanding in Praag vliegt u diezelfde dag naar Brussel. Op 12 februari 2010 vraagt u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: een kopie van de eerste twee pagina's van uw reispaspoort en uw origineel militair boekje.

B. Motivering

U vreest de politie van Yerevan, waarvan u beweert dat ze u zouden oppakken wegens uw deelname aan de demonstraties van februari-maart 2008, en vergeldingsmaatregelen van Sasun Mikaelyan waarvan u beweert dat hij zegt dat u hem verraden heeft. Er moet echter vastgesteld worden dat u uw asielaanvraag niet aannemelijk kan maken.

U beweert dat u op dit moment in Armenië officieel beschuldigd wordt van anti-autoriteitswerking in het kader van de demonstraties van februari-maart 2008 en dat u convocaties werden opgestuurd waarmee u zich moest aanmelden (bij de politie) (CGVS p. 4). Het is niet geloofwaardig dat u op de vraag waarom u die documenten niet voorlegt, antwoordt dat u dacht dat u die niet nodig zou hebben (CGVS p. 4). Later bevestigt u tweemaal dat u die documenten alsnog aan de Belgische asielinstanties zou bezorgen (CGVS p. 4 & p. 20). Tot op dit moment bent u er echter niet in geslaagd dit te doen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat die documenten niet bestaan en dat u bijgevolg niet officieel beschuldigd wordt in Armenië, wat uw asielaanvraag ernstig ondermijnt.

Verder dient opgemerkt te worden dat u aangeeft geen vrees te hebben voor de autoriteiten omwille van het transport dat u voor de demonstranten regelde (CGVS p. 9), maar omwille van andere dingen die u deed (CGVS p. 17). Op de vraag waardoor u dan wel problemen ondervindt, weigert u herhaaldelijke keren te antwoorden (CGVS p. 17 & p. 19). Als u gezegd wordt dat het Commissariaat-generaal uw verklaringen vertrouwelijk behandelt en dat het nodig is de concrete feiten te weten om een correcte beslissing te kunnen nemen, weigert u nog steeds uw problemen te verduidelijken (CGVS p. 17). Ook op de vraag wat uw functie binnen uw partij was, antwoordt u drie keer dat u niet wil antwoorden. Als u duidelijk gemaakt wordt dat het Commissariaat-generaal een compleet beeld van uw problemen wil krijgen en dat uw antwoorden niet doorverteld worden, antwoordt u 'ik ga het een beetje zeggen' (CGVS p. 7). Van een kandidaat-vluchteling mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van de verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn asielaanvraag. Door uw gebrek aan medewerking verhindert u het Commissariaat-generaal niet alleen een appreciatie te maken van uw asielaanvraag, ook – zonder enig te rechtvaardigen motief – ondermijnt u volledig de ernst van de door u verklaarde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en een eventuele vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

In ondergeschikte orde dient, in de hypothese dat uw relaas geloofwaardig is, quod non, te worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat, in het kader van de presidentsverkiezingen van 2008, er tijdens de kiescampagne druk werd uitgeoefend op opposanten en dat er sporadisch arrestaties waren, maar dat de campagne door de band rustig verliep; dat er op de kiesdag meldingen waren van intimidatie en zelfs geweld ten aanzien van vertrouwenspersonen van de oppositie; dat bij de daaropvolgende evenementen van maart 2008 hardhandig werd opgetreden tegen manifestanten en dat tegen een aantal personen een rechtszaak werd aangespannen. Er hebben zich in deze periode

dus ernstige feiten die vervolging kunnen uitmaken, voorgedaan. In tussentijd is de situatie echter geëvolueerd. Afgezien van de twee gezochte personen die in de informatie worden vermeld, zijn alle personen die de autoriteiten willen vervolgen in het kader van deze evenementen reeds gearresteerd. Voor personen met uw profiel, met name een sympathisant van de oppositie die transport regelde voor de demonstranten, blijkt uit de informatie dat ze wel druk kunnen ervaren vanwege de autoriteiten, maar dat er actueel geen gegronde vrees voor vervolging is in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Tot slot is vastgesteld dat uw stelling over de gebeurtenissen op 2-7 maart 2008 niet strookt met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder ondermijnd wordt. U verklaart dat u aanwezig was op demonstraties van 2 tot 7 maart 2008 in Yerevan, in Matenadaran, op de Hyusisayinlaan en aan het gemeentehuis, waar er volgens u ongeveer 700.000 à 800.000 mensen waren (CGVS p. 9-10). Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat er vanaf 2 maart 2008 geen demonstraties meer georganiseerd werden in Yerevan, blijft u verklaren dat u er aanwezig was (CGVS p. 9-10). Volgens informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt echter dat na het afkondigen van de noodtoestand op 1 maart 2008 betogingen in groep verboden waren. Wel waren er in de weken na 1 maart 2008 'politieke wandelingen', vreedzame betogingen zonder spandoeken, op de North Avenue (Hyusisayinlaan), maar niet in Matenadaran en aan het gemeentehuis. De eerste grootschalige betoging in Yerevan na de gebeurtenissen van 1 maart 2008 ging door op 20 juni 2008, op het moment dat u volgens uw verklaringen echter ondergedoken leefde bij R. H., de oom van uw tante, in Kirovakan (CGVS p. 11). Deze vaststelling ondermijnt uw aanwezigheid in de periode 2-7 maart 2008 in Yerevan, uw politiek engagement en de door u aangehaalde problemen die hieruit zouden voortvloeien.

Gelet op het voorgaande dient geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (eerste twee pagina's van eigen paspoort en uw militair boekje) wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw paspoort en uw militair boekje bevestigen uw identiteit, maar bevatten geen informatie met betrekking tot de door u geuite vrees.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in wat zich voordoet als een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, alsook een manifeste appreciatiefout.

2.1.2. Ter ondersteuning van zijn asielaanvraag legt verzoeker slechts een fotokopie van de eerste twee pagina's van zijn paspoort en een militair boekje neer, niettegenstaande dat hij beweert dat hem convocaties werden toegestuurd en hij deze zou bezorgen aan de asielinstanties. Dit laatste is niet gebeurd.

Verzoeker dient aan te tonen dat er in zijn hoofd feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij een gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat zijn vrees actueel is hetgeen betekent dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van zijn beslissing (artikel 48/5, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet; zie ook: RvS 26 september 2008, nr. 186.532; J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status, Butterworths*, Toronto- Vancouver, 1991, 74-75). Deze stelling vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium "gegronde vrees voor vervolging" het wezenlijke is. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van oorsprong. De vrees van verzoeker moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij hem aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

Te dezen moet worden vastgesteld dat de huidige situatie in Armenië van dien aard is dat personen met verzoekers voorgehouden profiel geen vervolging dienen te vrezen. Deze bevinding is gestoeld op de bij het administratief dossier toegevoegde informatie (Cedoca subject related briefing van 23 juni 2010: "Armenië, Situatie van de oppositie in de context van de gebeurtenissen van februari/maart 2008 en de gevolgen ervan", stuk 15 van het administratief dossier) waaruit blijkt dat personen die in het kader van de verkiezingen van 19 februari 2008 werden gearresteerd inmiddels - behoudens welbepaalde uitzonderingen - werden vrijgelaten. Voorts blijkt uit deze informatie dat sinds de aantreding van president Sargsyan de autoriteiten niet meer geneigd zijn om mensen om politieke redenen aan te houden. Sindsdien hebben diverse politieke acties van de oppositie plaatsgevonden zoals petitie en een herdenkingsmeeting, en werd een amnestiewet door het parlement aangenomen op 19 juni 2009. Diverse goedgeplaatste bronnen, zoals de voorzitters van verschillende Armeense mensenrechtenorganisaties, van oppositiepartijen en hooggeplaatste overheidspersonen en buitenlandse diplomaten bevestigen unaniem dat personen met verzoekers voorgehouden profiel, i.e. sympathisant van de oppositie zonder leidinggevende functie, geen risico lopen op enige vorm van vervolging.

Verzoeker weerlegt voormelde informatie, die door hem gekend is en waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich gesteund heeft, niet. Hij brengt geen enkele indicatie bij waaruit zou blijken dat deze informatie niet correct zou zijn, noch dat hij gezocht wordt in zijn land van herkomst.

In het kader van de devolutieve kracht van het onderhavige beroep volstaat het voorgaande om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen vluchtelingenrechtelijke vrees in aanmerking kan worden genomen.

2.2.1. Betreffende de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker in wat zich voordoet als een tweede middel een schending aan van artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidbeginsel, alsook een manifeste beoordelingsfout.

2.2.2. Inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ligt de bewijslast eveneens bij verzoeker. In het licht van de hiervoor beschreven actuele situatie in Armenië toont hij niet aan waarom hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig december tweeduizend en tien door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER